

REWERZANKA

Nr 1/Rok IV/Styczeń 2018

Zgromadzenie Córek św. Franciszka Serafickiego
www.franciszanki-sandomierz.pl
rewerzanka@poczta.fm

2018

*„Powierz Panu swą drogę i zaufaj Mu:
On sam będzie działał”.*

Ps. 37, 5

ROLA DUCHA ŚWIĘTEGO

Błogosławiony Antoni Rewera omawiając drogę uświęcającą chrześcijanina wskazuje na szczególną rolę Ducha Świętego, którego uważa za bezpośrednią przyczynę sprawczą i rozwijającą tenże proces. Fakt ten wynika z natury Osoby Ducha Świętego, który jest „Osobą Miłości” Ojca i Syna. Tę odwieczną Miłość ks. Antoni określa także jako „Łaskawość” oraz „Dobroć Boża”. Duch Święty jest osobowym objawieniem miłości, a co za tym idzie świętości Boga wobec całego świata.

Nawiązując do objawienia Starożytności, a szczególnie do historii i znaczenia takich postaci jak sędziowie i królowie (Mojżesz, Jefte, Samson, Samuel, Saul, Dawid), ks. Rewera wskazuje na obecność i działanie Ducha Bożego. Pośród tych osób na wyjątkowe miejsce wskazuje również na osobę Jana Chrzciciela, który pod Jego działaniem mógł wypełnić misję przygotowania ludzkości na przyjęcie Tajemnicy Wcielenia Syna Bożego.

Analizując historię zbawienia, wskazuje Błogosławiony na życie ziemskie Jezusa Chrystusa będące realizacją woli Ojca przy udziale Ducha Świętego. Stwierdza, że „Jezus Chrystus nie mógłby skutecznie działać zbawienia rodzaju ludzkiego bez wylania nań przez Ojca Przedwiecznego Ducha Świętego”.

Rozpatrując natomiast pod kątem historycznym wpływ Ducha Świętego na dzieło uświęcenia świata, kieruje uwagę na zaistnienie pierwszego Kościoła oraz dzieło apostołskie. W oparciu o relację

Dziejów Apostolskich ukazuje zaistnienie Kościoła w dzień Zielonych Świątek jako owoc Trzeciej Osoby Trójcy Świętej. Również pod Jego wpływem Apostołowie rozpoczęli uświęcające dzieło głoszenia Ewangelii.

Ks. Rewera omawiając rolę działania Ducha Świętego i Jego wpływ na uświęcenie człowieka, wskazuje na Kościół, który sam będąc Jego dziełem, pozwala wszystkim, którzy do niego należą, uczestniczyć w darach Ducha Świętego. Według niego tylko ci, którzy posiadają pełną jedność z Chrystusem obecnym w Kościele mogą otrzymać pełnię darów, w które także Kościół Duch Święty wyposażył. Wynika to z faktu, że tylko w Kościele jest możliwe przyjęcie wszystkich sakramentów św., udzielanych w imię Trójcy Świętej. Dodatkowym zaś argumentem, którym posługuje się ks. Rewera jest wskazanie na świętych i błogosławionych Kościoła. Są oni według niego potwierdzeniem działalności Ducha Świętego, który prowadzi do świętości.

Chrześcijanin zjednoczony z Jezusem Chrystusem w Jego Mistycznym Ciele jakim jest Kościół, gdzie On jest Głową, a „sercem Duch Święty”, może postępować na drodze uświęcającej ku pełnemu zjednoczeniu z Bogiem. Według ks. Antoniego łaska odkupienia pod wpływem trzeciej Osoby Trójcy Świętej staje się „własnością” człowieka, a Duch Święty staje się „jakby duszą jego duszy”. Następuje zatem bezpośrednio zjednoczenie z Bogiem w osobie Ducha Świętego. Tylko pod jego wpływem może dokonywać się uświęcenie człowieka.

Uświęcające dzieło Ducha Świętego uwidacznia się poprzez udzielanie łaski, którą ks. Rewera nazywa „wzmacniającą”. Nazywa ją także „natchnieniem” lub „pobudzeniem Bożym”. Jest to według niego oświecający wpływ Ducha Świętego na rozum człowieka pozwalający poznawać prawdę i jednocześnie prowadzący do odrzucenia zła. Jej działanie dotyczy także woli człowieka. Pod jej wpływem poznaje on prawdziwe dobro pochodzące od Boga i do Niego prowadzące. Wola idąc za tym rozpoznaniem skłania się ku niemu, wybierając je, a tym samym prowadząc człowieka do pełnienia woli Bożej. Jest ona osiągalna przez chrześcijanina dzięki modlitwie, postom, jałmużnie i dobremu uczynkom.

Obecność Ducha Świętego w duszy chrześcijanina, jak to zaznaczył ks. Rewera jako „duszy w jego duszy”, jest stanem łaski uświęcającej. Zatem jest to kolejne dzieło uświęcające, jakiego dokonuje Duch Święty w życiu człowieka. Stan ten w rozumieniu Błogosławionego jest „trwałą piękną duszy”, wynikającą z obecności w niej Boga. Chrześcijanin jest wówczas „świętynią Ducha Świętego”. Do osiągnięcia łaski uświęcającej według niego, dochodzi się poprzez łaskę wzmacniającą.

Rola trzeciej osoby Trójcy Świętej w uświęcaniu człowieka widoczna jest w darach jakie są owocem jej działania.

Jako źródło łask usprawnia osłabioną przez grzech pierworodny naturę ludzką i ubogaca ją swymi darami. Idąc za św. Tomaszem z Akwinu i w oparciu o analizę tekstów biblijnych, przyjmuje, iż są to nie tylko dary, a raczej duchy. Każdy z nich według ks. Antoniego, jest odpowiedzią Boga na grzech główny w życiu człowieka.

Usprawniając słabość natury ludzkiej, Duch Święty obdarza ją właściwymi darami, które pozwalają się oprzeć grzechowi pychy. Kształtuje On postawę chrześcijanina, która jest

odpowiedzią na niego, jest nią bojaźń Boża prowadząca do postawy pokory wobec Boga.

Dar rady pomaga rozpoznawać co jest dobre, co godziwe i zgodne z wolą Bożą.

Mądrość według ks. Antoniego, oświeca rozum człowieka, porządkuje jego namiętności i afekty, a tym samym prowadzi do rozmyślenia w tym, co prowadzi do zjednoczenia z Bogiem.

Duch rozumu stawia chrześcijanina ponad grzech obżarstwa i pijaństwa, pozwalający poznawać Boga jako Ojca, Dobrodzieja, Opiekuna i Poczyszyciela, ku któremu winien skierować całą miłość.

Duch pobożności będący owocem miłości Boga i bliźniego pozwala przeciwstawić się grzechowi zazdrości.

Gniew będący następstwem nieuporządkowanego życia może zostać opanowany przy pomocy ducha umiejętności, ponieważ pozwala poznać samego siebie i zastosować właściwe środki prowadzące do przemiany wewnętrznej.

Duch męstwa, według ks. Rewery, jest narzędziem w walce z pokusami, ale jednocześnie umacnia człowieka w podejmowaniu umartwień i prowadzi do „szlachetnej stałości”.

Kolejna rola Ducha Świętego posiada wymiar eklezjalny.

Utrzymuje on Kościół Katolicki i nim kieruje. Będąc u początków Kościoła jest jego „sercem”. Pragnieniem Boga jest zbawienie każdego człowieka, dlatego prowadzi On dzieło ewangelizacyjne odnawiające i odmładzające życie duchowe tych, którzy już należą do Mistycznego Ciała Chrystusa, ale także otwiera na prawdę Ewangelii serca i umysły tych, którzy nie poznali Boga bądź od Niego się oddalili przez grzech, bądź przez niewiarę.

Sięgając do opisu biblijnego Zesłania Ducha Świętego, ks. Rewera w oparciu o znak „ognia” oraz „szum wiatru” dokonuje jakby podsumowania i ogólnej charakterystyki roli Ducha Świętego w dążeniu do świętości. Ogień, który jest jego obrazowym symbolem, oznacza z jednej strony oczyszczenie z wszelkiego grzechu, który sprzeciwia się Bożej miłości, z drugiej zaś strony rozpala miłość ku Bogu i bliźniemu. „Szum wiatru” jest według niego znakiem mocy z jaką Bóg sam dokonuje uświęcenia świata. Nazywa go „wichurą”, która przeciwstawia się wszelkim mocom i systemom ludzkim.

Ks. Marek Tatar (Świętość chrześcijanina)

Dla naszej Rodziny zakonnej, Rok Pański 2018 to wigilia 150 rocznicy urodzin naszego Ojca Założyciela – bł. Antoniego Rewery.

Antoni Rewera urodził się 6 stycznia 1869 roku w Samborcu. Był pierwszym dzieckiem małżonków: Rozalii Sapielak i Wawrzyńca Rewery. Został ochrzczony w tym samym dniu przez księdza F. Żardeckiego w kościele parafialnym pod wezwaniem Trójcy Przenajświętszej w Samborcu.

DROGA DO KAPŁAŃSTWA ANTONIEGO REWERY

zabiegali o wykształcenie dzieci, dbali jednak nie tylko o intelektualny rozwój dzieci, ale także pielęgnowali tradycje religijne i patriotyczne. Dzieci wzrastały w atmosferze jedności i miłości rodzinnej ucząc się od swoich rodziców miłości Boga, ojczyzny i bliźnich. Antoni bardzo dużo zawdzięczał swoim rodzicom, a szczególnie matce. Otaczał ją zawsze wielkim szacunkiem i miłością. Gdy został kapłanem zamieszkała przy nim na stałe. Był dla niej wzorowym synem i najlepszym opiekunem w jej późnej starości. Zmarła w 1936 roku w wieku 88 lat. Ojciec natomiast zmarł w 1905 roku.

Pragnienie kapłaństwa

Antoni od dzieciństwa okazywał

Dzieciństwo

Szczególne zamiłowanie do nauki wykazywał najstarszy syn Antoni. Początkowe wykształcenie otrzymał w domu rodzinnym. By mógł kształcić się dalej, matka znalazła pracę w Sandomierzu i ciężko pracując wspierała syna, gdy ten rozpoczął naukę w 1879 roku w czteroletnim progimnazjum w Sandomierzu. Antoni Rewera wyróżniał się w nauce pilnością i zdolnościami, był lubiany przez kolegów i profesorów za swoją cichość i bezinteresowność. Przez cały czas nauki w progimnazjum mieszkał w suterenie u woźnego. Rodziców nie było stać na wynajęcie pokoju dla syna. Zazwyczaj uczył się przy lampie naftowej do pewnej godziny wieczornej, a potem przy lampie ulicznej. W 1884 roku ukończył czteroletni kurs nauki z bardzo dobrymi ocenami. Rodzice Antoniego znani byli w okolicy jako bardzo dobrzy i miłosierni ludzie. Pracując ciężko

zamiłowanie do samotności i modlitwy. Nieśmiało marzył o życiu kapłańskim. Dużo się modlił, wykorzystywał na to swój wolny czas i wspólne spacerowanie z kolegami poza miasto. Miejscem odległych przechadzek uczniowskich były wówczas góry Pieprzowe, przedmieście Krakówka oraz wzgórze Salve Regina. Antoni był bardzo związany z Sandomierzem. Jako młody chłopiec polubił to miasto, większą część swego życia już jako kapłan spędził właśnie w Sandomierzu, który był miejscem formacji duchowej i intelektualnej. Umiłowanie modlitwy,

samotności, a nade wszystko pragnienie kapłaństwa były dostateczną racją dla Antoniego, aby zdecydować się po ukończeniu progimnazjum na wstąpienie do Seminarium. Po odbytym egzaminie wstępnym 1.06.1884 r., Antoni Rewera został przyjęty do Seminarium Duchownego w Sandomierzu.

Antoni Rewera rozpoczął studia jako alumn Seminarium Duchownego w Sandomierzu 03.09.1884 roku, którego rektorem był wówczas ks. Józef Kijanka (1878-1895). Był on postrzegany jako kapłan wielkich cnót, serca i rozumu, a zarazem utalentowany wychowawca licznych pokoleń księży diecezji sandomierskiej. Ojcem duchowym Antoniego Rewery był ks. Tomasz Sokalski, którego konferencje oparte na doświadczeniu życiowym i parafialnym, głoszone alumnom, wywierały ogromne wrażenie. Miał on wielki wpływ na kształtowanie odpowiedniej postawy Antoniego Rewery, ponieważ pełnił swe obowiązki ojca duchownego przez kilka kolejnych lat, nadając dzięki temu jednolity ton wychowaniu alumnów. Budował głęboką wiarą, gorliwością, skrupulatnym pełnieniem obowiązków, łagodnym i cichym usposobieniem. Do ascetycznej formacji wychowanków służyły codzienne i okresowe ćwiczenia duchowe, połączone z wykładami z ascetyki i mistyki oraz z życiem sakramentalnym. Sumienne zdobywanie wiedzy i gorliwe kształtowanie własnej pobożności były głównym

Złote myśli bł. ks. Antoniego Rewery

„Droga długa i daleka, a czasu mało, więc co rychło trzeba wstąpić na nią i kroczyć po niej nieustannie (...) już macie przepasane biodra wasze bojaźnią Bożą i już trzymacie zapalone pochodnie w ręku, pochodnie wiary, nadziei i miłości, jak pielgrzym udający się do dalekiej krainy nie obciąża się ciężarami, ale bierze co niezbędne mu jest do drogi, tak i wy sprzedajcie co jest w was zbytecznego, niepotrzebnego i idźcie za Chrystusem”.

bł. ks. Antoni Rewera

obowiązkiem kleryków w seminarium. Antoni Rewera należał do najlepszych i najzdolniejszych alumnów w seminarium. Na ostatnim egzaminie drugiego semestru otrzymał oceny celujące, jedynie ocenę dostateczną otrzymał ze śpiewu. W Seminarium Duchownym w Sandomierzu Antoni Rewera przebywał do dnia 28.06.1889 roku. Jako bardzo uzdolniony alumn został skierowany na dalsze studia do Akademii Rzymsko-Katolickiej w Petersburgu. Dnia 30 sierpnia 1891 roku, w czasie trwania studiów akademickich, otrzymał święcenia subdiakonatu, a święcenia diakonatu przyjął 6 września tego samego roku. Obu tych święceń udzielił mu w kaplicy seminaryjnej w Sandomierzu bp A. K. Sotkiewicz. Studia w Akademii w Pe-

tersburgu ukończył 18.06.1893 roku, uzyskując tytuł magistra teologii

Święcenia kapłańskie

Czas przygotowań do przyszłej pracy duszpasterskiej oraz trudny okres formacji intelektualnej zakończyły święcenia kapłańskie, których udzielił Antoniemu Rewerze bp A. Sotkiewicz dnia 2.07.1893 roku. Prymicyjną Mszę świętą ks. Antoni Rewera odprawił w parafii rodzinnej w Samborcu dnia 09.07.1893 roku. Na prymicyjnym obrazku zamieścił cytat z psalmu: „Obrąłem być najniższym w domu Boga mojego, niżli mieszkać w przybytkach niezbożnych” (Ps 85, 11). Była to dla niego wielka radość, gdyż spełniło się pragnienie jego serca.

s. Bonawentura Oleksiejuk

DROGA ŻYCIA ZAKONNEGO

Zgromadzenie Córek Św. Franciszka Serafickiego

„Świętość to poświęcenie, oddanie całkowite siebie Panu Bogu – to owoc wiernej służby Panu Bogu to korona doskonałej miłości Pana Boga i ludzi, to wreszcie pójście za Chrystusem i współdziałanie z Nim”.

bł. ks. A. Rewera

Charyzmat

W kościele istnieje różnorodność charyzmatów, a stan zakonny jest jednym ze sposobów realizacji życia konsekrowanego. Charyzmat życia zakonnego dotyczy celu, ducha i charakteru zgromadzenia. Siostry przejęły od bł. Założyciela duchowość i charyzmat franciszkański, „aby w każdym czasie gdzie postawi nas Boża Opatrzność, z prostotą i radością, ukazywać ubóstwo, pokorę i miłość Ukrzyżowanego Zbawiciela”./ Konstytucje Zgromadzenia/.

Duchowość

Zgromadzenie zgodnie z zamysłem Założyciela oparte jest na Regule III Zakonu Św. Franciszka. Głównym źródłem życia wewnętrznego sióstr i ich gorliwości w życiu czynnym jest „część i naśladowanie

św. o. Franciszka Serafickiego, jako najświętszego naśladowcy życia Jezusa i gorącego czciciela Maryi”. Każda siostra czci Maryję będącą

przewodniczką w wierze i ideałem przeżywania konsekracji zakonnej. Franciszkańską duchowość Zgromadzenia odzwierciedla - wynikające z wiary - poświęcenie się dziełu wynagrodzenia i pokuty jako ofiara miłości w imieniu Kościoła.

Cel i zadania

Cel duchowy

Założyciel za pierwszy cel Zgromadzenia uznał oddawanie czci, szerzenie chwały Bożej, wdzięczność Bogu za Jego miłość. Pierwszorzędnym więc celem jest uwielbienie Boga w Trójcy Jedynej, szerzenie Chrystusowego Królestwa Prawdy i Miłości, jak również wynagrodzenie Bogu za zniewagi.

Cel apostołski

Siostry wierne charyzmatowi Założyciela starają się odczytywać znaki czasu i podejmują zadania i prace apostołskie zgodne z potrzebami Kościoła. Obecnie Zgromadzenie współpracuje z duszpasterstwem parafialnym. Siostry podejmują następujące zadania:

- obowiązki zakrystianek, organizerek, kancelistek;
- w Kuriach biskupich i Seminarjach Duchownych;
- katechizacja dzieci i młodzieży;
- działalność charytatywna;
- opieka nad chorymi, biednymi i potrzebującymi;
- krzewienie idei franciszkanizmu.

Formacja

Formacja jest bardzo ważna dla życia Zgromadzenia i jego posłannictwa. Każda siostra jest bezpośrednio odpowiedzialna za swój rozwój na wszystkich etapach formacji zakonnej.

Do wieczystych zaślubin z Chrystusem siostry przygotowują się przez wielostopniową formację obejmującą: kandydaturę, 1 roczny postulat, 2 letni nowicjat, 6 letni juniorat, który kończą śluby wieczyste. Profesją wieczystą rozpoczyna się nieustająca formacja przygotowująca do ostatecznego spotkania z Boskim Oblubieńcem. Śluby zakonne to przymierze łączące siostry w miłości z Bogiem, Kościołem, Zgromadzeniem i nadają szczególny charakter życiu Sióstr, są one konkretnym wyrazem realizowania Ewangelii.

„Ku Bogu w bliźnim”

To zawołanie, które jest impulsem we wszystkich pracach apostołskich sióstr podejmowanych każdego dnia dla chwały Bożej i ku pożytkowi Kościoła świętego i Zgromadzenia.

Habit

Zgodnie z nauczaniem Kościoła habit zakonny jest znakiem konsekracji, świadectwem ubóstwa i przynależności do Zgromadzenia. Do ubioru

Córek św. Franciszka Serafickiego należy: czarny habit i welon, biały pasek z pięcioma węzłami symbolizujący zobowiązania i pasyjną duchowość Zgromadzenia. W czasie letnim siostry mogą używać habitu koloru beżowego. Profeski wieczyste noszą krzyż „San Damiano” i srebrną obrączkę. Ubiór sióstr świadczy o „wyrzeczeniu się świata i oddaniu na służbę Panu Jezusowi”.

źródło:

www.franciszkancki-sandomierz.pl

BÓG – KOMPASEM NA ŚCIEŻKACH TWOJEGO ŻYCIA

**Zgromadzenie Córek św. Franciszka Serafickiego ...
zaprasza młodzież żeńską
na dni skupienia**

Ten czas daje nam Pan aby...

- odkryć Jego działanie w naszej historii życia
- doświadczyć radości spotkania z drugim człowiekiem

10 -12. 02.2018
Sandomierz

Bliższych informacji udziela :
s. Rozalia Kozek
ul. Komisji Edukacji Narodowej 101
02 – 785 Warszawa
e-mail: sfranciszkanka5@wp.pl
tel. 791986444

Znajdziesz nas w Internecie:
www.franciszkanki-sandomierz.pl